

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: NR-9S/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4021200708
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Slobodová, LL.M
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:4021200708.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Vladimíry Slobodovej, LL.M a členov senátu JUDr. Davida Žáka a JUDr. Daniely Uhríkovej, v právnej veci žalobcu: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, C. (do 12.12.2022 fyzická osoba s oprávnením prevádzkovať živnosť, so sídlom Bazovského 416/14, Nitra, IČO: 43 371 949), právne zastúpený: Mgr. Henrich Schindler, advokát, so sídlom Skuteckého 33. 974 01 Banská Bystrica, IČO: 40 887 481, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101816023/2021 zo dňa 28. septembra 2021, takto

rozhodol:

- Správny súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.
- Žalovanému právo na náhradu trov konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Nitra, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 100437700/2021 zo dňa 16. marca 2021, podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume X.XXX € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2018.

2. Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 101816023/2021 zo dňa 28. septembra 2021 prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

II.
Žaloba

3. Správnu žalobou zo dňa 07. decembra 2021 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 101816023/2021 zo dňa 28. septembra 2021, ako aj prvostupňového rozhodnutia č. 100437700/2021 zo dňa 16. marca 2021 z dôvodov, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu správnym orgánom bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, ako aj, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy.

4. Žalobca poukázal na to, že žalovaný neprihliadol na námietku žalobcu ohľadom nesprávneho vyhodnoteného skutkového stavu veci, kedy správca dane neprihliadol na všetko, čo vykonaným dokazovaním vyšlo najavo. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno je v rozpore s obsahom administratívneho spisu z daňovej kontroly. Žalobca poukázal na to, že konateľ spoločnosti Salanci – LMS s.r.o. a konateľ spoločnosti AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o. o predkladaných daňových priznaniach a kontrolných výkazoch vedeli, vedieť mohli alebo vedieť mali. Ak mali dodávatelia žalobcu vedomosť o nezrovnalostiach, mali podať dodatočné daňové priznanie, čo sa však nestalo a vzhľadom k uvedenému je čiastkové spochybnenie vlastných vybraných faktúr a v konečnom dôsledku aj spochybňovanie naplnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na odpočet dane zo strany žalovaného irelevantné. S danou námietkou sa žalovaný podľa žalobcu odmietol zaoberať.

5. Žalobca mal za to, že aj napriek tomu, že žalobca riadne preukázal dodanie predmetných služieb ako po formálnej, tak aj vecnej stránke, žalovaný na uvedené skutočnosti, svedčiace v prospech žalobcu neprihliadol, pričom v rozpore so základnými zásadami správy daní nevykonal všetky potrebné kroky na to, aby zistil skutkový stav čo najúplnejšie, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil.

6. Žalobca namietol, že konštatovanie žalovaného, že čísla účtov, uvedených na faktúrach, nie sú čísla bankových účtov spoločnosti Salanci – LMS s.r.o. a spoločnosti AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o., je irelevantné, pretože nie je povinnosťou žalobcu skúmať skutočnosť, či účty uvedené na dodávateľskej faktúre sú účtami dodávateľa. Je bežnou praxou, že na faktúre sú pri rôznych úverových produktoch uvedené iné účty ako dodávateľa. Žalovaný neozrejmil, prečo predmetnú námietku považuje za irelevantnú.

7. Následne žalobca v žalobe odcitoval príslušné ustanovenia zákona o DPH a daňového poriadku a poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Súdneho dvora Európskej únie, ktoré je možné aplikovať aj na predmetný prípad, pretože správca dane, ako aj žalovaný, spochybnili jednak vierohodnosť dokladov a jednak svoje rozhodnutie postavili na nezrovnalostiach, ktoré žalobca odstránil a vysvetlil. Žalovaný podľa žalobcu postupoval v rozpore s ustálenou súdnou praxou.

8. Žalobca súčasne uviedol, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje dostatočné odôvodnenie, a to aj vo vzťahu k tomu, že licenciu k programu, v ktorom boli vystavené faktúry spoločnosti Salanci – LMS s.r.o. zakúpila fyzická osoba – D. E. F..

III.

Vyjadrenie žalovaného

9. K žalobe sa písomne vyjadril žalovaný dňa 18. mája 2022, podaním doručeným súdu dňa 19. mája 2022. Žalovaný uviedol, že po preštudovaní žaloby má za to, že žalobca prezentuje najmä svoj nesúhlas so závermi správcu dane a žalovaného, avšak v danom smere neuvádza nijaký relevantný dôkaz, ktorý by mal vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia alebo prvostupňového rozhodnutia. Žalobca tak prezentuje svoj vlastný subjektívny názor na to ako mali byť zistené skutočnosti v priebehu dokazovania a úplne ignoruje zjavné fakty. Správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí zhrnul zistený skutkový stav, vyhodnotil ho a vysvetlil aplikáciu zvolených právnych ustanovení a vysporiadal sa s odvolacími námietkami.

10. Žalovaný zdôraznil, že uplatneniu práva na odpočítanie dane predchádza bezpodmienečné splnenie zákonných podmienok formálnej a hmotnoprávnej povahy, ktorých nesplnenie nie je možné odpustiť ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby a ani pri dobromyseľnosti platiteľa. Žalovaný zopakoval, že dodávatelia dodanie služieb v zmysle faktúr pre žalobcu priamo popreli. Popreli dokonca aj vystavenie faktúr v ich mene pre žalobcu. Žalobca nepreukázal, že mu boli služby označenými dodávateľmi skutočne dodané. Ak nedošlo k dodaniu služby, nevznikla daňová povinnosť. Ak nevznikla daňová povinnosť, nemôže dôjsť ani ku vzniku práva na odpočítanie dane a žalobca si tak právo na odpočítanie dane z predmetných faktúr ani nemohol uplatniť.

11. Žalovaný ďalej uviedol, že v predmetnom prípade išlo o priamy obchodný vzťah medzi žalobcom a jeho priamymi dodávateľmi a nie o „nezrovnalosť v reťazci plnenia“, na ktoré žalobca nemohol mať dosah, resp. na ktorých sa sám nepodieľal tak, ako to žalobca nepravdivo uviedol. Správca dane

a ani žalovaný svoje rozhodnutia nezaložili na identifikovanom podvodnom konaní u dodávateľov žalobcu alebo subdodávateľov. Zároveň bolo od žalobcu oprávnené očakávať, že žalobca bude vedieť špecifikovať vierohodnosť faktúr a bude vedieť špecifikovať dodané služby a dodávateľov a nemôže očakávať, že správca dane, žalovaný alebo správny súd budú tieto informácie za neho vyhľadávať. Žalobca je ten, kto musí uviesť a predložiť také dôkazy, ktoré by realnosť obchodov preukazovali.

12. Následne žalovaný poukázal na mylné skutočnosti, ktoré žalobca uviedol – žalobca neposkytol pre účely daňovej kontroly doklady, ale tieto poskytol Kriminálny úrad finančnej správy, ktorý ich zaistil v rámci výkonu svojej činnosti. Žalobca nespolupracoval so správcom dane v priebehu daňovej kontroly, neposkytol bližšie informácie k realizácii deklarovanych zdaniteľnych plnení a nemal záujem preukázať opodstatnenosť uplatneného práva na odpočítanie dane. Až na základe predvolania sa žalobca dostavil na ústne pojednávanie, no odmietol vypovedať. Výsluchu svedkov sa nezúčastnil a nekládol svedkom otázky. Žalovaný uviedol, že spoločným menovateľom je osoba D. E. F., ktorý označeným dodávateľom viedol účtovníctvo, podával daňové priznania a kontrolné výkazy a pred správcom dane odmietol vypovedať. Skutočnosť, že faktúry, na ktorých sú uvedení označení dodávateľa, boli zaúčtované u žalobcu a boli prípadne uvedené v kontrolných výkazoch dodávateľov, nie je dôkaz o tom, že k realizácii deklarovanych zdaniteľnych plnení skutočne došlo. V priebehu dokazovania nikdy nebolo preukázané, že tieto doklady boli vystavované na základe reálne uskutočnených zdaniteľných plnení. Žalovaný trvá na správnosti rozhodnutí a navrhol žalobu zamietnuť.

IV.

Replika žalobcu

13. Na vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 18. mája 2022 reagoval žalobca replikou zo dňa 25. januára 2023, v ktorej uviedol, že argumentácia žalovaného vo vzťahu k dôvodom neprihliadania na dôkazy, ktoré boli žalobcom predložené, je v rozpore s postupmi správcu dane, ktorými je viazaný najmä v zmysle § 3 a § 24 Daňového poriadku a je založená len na domnienkach správcu dane. Povinnosť daňového subjektu preukázať tvrdené skutočnosti nezbavuje správcu dane zákonnej povinnosti riadne zistiť skutočný stav veci a pri svojom rozhodnutí vychádzať zo všetkých dôkazov, ktoré mu boli v daňovej kontrole a vyrubovacom konaní predložené, ktorými disponuje, ako aj o ktorých má vedomosť. Žalobca zotrval na podanej žalobe.

14. Žalovaný právo podať dupliku nevyužil.

V.

Konanie na správnom súde

15. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, začal s účinnosťou od 01. júna 2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel od 01. júna 2023 výkon súdnictva v správnej agende z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená do senátu 3S správneho súdu. Pred Správnym súdom v Bratislave je prejednávaná vec vedená pod sp. zn. NR-9S/9/2021.

VI.

Verejné vyhlásenie rozsudku

16. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“), ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane konania, ktoré mu prechádzalo a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

17. Správny súd rozhodol o žalobe bez nariadenia pojednávania dňa 4. júla 2024, pretože boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 v spojení s § 137 ods. 4 SSP. Účastníci konania o nariadenie pojednávania

vo veci nežiadali. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo dňa 6. júna 2024 oznámené na úradnej tabuli súdu a súčasne zadané na zverejnenie na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR.

VII.

Relevantné právne predpisy

18. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu správneho orgánu, sa postupuje podľa ustanovení tretej časti SSP o správnych žalobách.

21. Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

22. Podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prietahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

23. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

24. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

25. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

26. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

27. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov alebo služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnené iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

28. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

VIII.

Právne posúdenie veci správnym súdom

29. Predmetom správneho súdneho prieskumu v tomto konaní boli rozhodnutia finančných orgánov o vyrubení rozdielu na dani z pridanej hodnoty žalobcovi vo výške X.XXX,XX eur za zdaňovacie

obdobie august 2018. Žalovaný a správca dane konštatovali, že žalobca nepreukázal, že fakturované služby skutočne dodali deklarovaní dodávatelia, kedy samotní dodávatelia popreli autentickosť faktúr, na podklade ktorých si žalobca uplatnil právo na odpočítanie dane. Žalobca mal za to, že žalovaný na podklade zisteného skutkového stavu vyvodil nesprávne právne závery. Úlohou správneho súdu tak bolo posúdiť, či správca dane a následne žalovaný postupovali pri vyrubení rozdielu na dani z pridanej hodnoty v súlade s príslušnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou praxou.

30. Správny súd dáva primárne do pozornosti, že odpočítanie dane z pridanej hodnoty môže byť v zmysle judikatórnych záverov Súdneho dvora Európskej únie, ako aj Najvyššieho správneho súdu SR obmedzené v prípadoch, ak (i) zdaniteľná osoba nepreukáže splnenie hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane, (ii) došlo k daňovému podvodu, alebo (iii) došlo k zneužitiu práva (napríklad rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 30. júna 2022, sp. zn.: 3Sžfk/15/2020 alebo rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 26. októbra 2022, sp. zn.: 2Sžfk/49/2020).

31. Z uvedeného vyplýva, že aj pri dôkaznom bremene je v daňovom konaní potrebné rozlišovať medzi dvoma zásadnými situáciami, a to (i) preukazovaním splnenia materiálnych podmienok odpočtu dane z pridanej hodnoty a (ii) preukazovaním daňového podvodu alebo zneužitia práva ako dôvodu na neuznanie uplatneného odpočtu. Pri preukazovaní splnenia materiálnych podmienok odpočtu dane z pridanej hodnoty primárne leží dôkazné bremeno na daňovom subjekte a pri preukazovaní daňového podvodu na správcovi dane. Pri preukazovaní zapojenia do podvodného reťazca sa v zásade vychádza z premisy, že hmotnoprávne podmienky odpočtu dane z pridanej hodnoty sú splnené.

32. V zmysle zákona o DPH sa za hmotnoprávne podmienky pre odpočítanie dane považujú (i) existencia zdaniteľného plnenia, (ii) jeho dodanie zdaniteľnou osobou a (iii) použitie dodaných tovarov a služieb daňovým subjektom na účely jeho ekonomickej činnosti. Subjekt, ktorý si chce odpočítať daň z pridanej hodnoty má dve povinnosti, a to (i) povinnosť tvrdiť a (ii) povinnosť svoje tvrdenie preukázať. Povinnosť tvrdiť spočíva v samotnom uplatnení práva na odpočet dane z pridanej hodnoty za splnenia zákonom stanovených podmienok a následne povinnosť dokázať svoje tvrdenie vyjadruje dôkazné bremeno daňového subjektu. Úlohou správcu dane (vo všeobecnosti) je následne verifikovať skutočnosť, ktoré daňový subjekt preukazuje relevantnými dôkazmi. Výsledok verifikácie však musí byť dostatočne podložený zisteniami správcu dane. Ak má správca dane pochybnosti o tvrdeniach daňového subjektu a predložené dôkazy nemieni akceptovať, potom je povinný túto skutočnosť taktiež doložiť dôkazmi, ktoré tvrdenia daňového subjektu jednoznačne vyvracajú, pričom dôkazy správcu dane musia mať minimálne rovnakú výpovednú schopnosť, závažnosť a vierohodnosť ako dôkazy predložené daňovým subjektom (k tomu náleží Ústavného súdu SR zo dňa 07. februára 2023, sp. zn.: IV. ÚS 569/2022).

33. Riadne zistenie a ustálenie skutkového stavu, ktoré má správca dane za preukázané a skutočnosť, ohľadne ktorých existujú pochybnosti nepochybne nadväzuje na rozsah dôkazného bremena, ktoré zaťažuje žalobcu preukazujúceho splnenie hmotnoprávnych podmienok pre vznik nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty. Správca dane musí pomenovať svoje pochybnosti dostatočne jasne, aby daňový subjekt poznal rozsah svojho dôkazného bremena a na základe informácií správcu dane vedel, aké skutočnosti má doložiť ďalšími dôkazmi.

34. Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia, správca dane a žalovaný vydali rozhodnutia na tom podklade, že žalobca nepreukázal splnenie hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane, a teda, že deklarovaní dodávatelia žalobcu – spoločnosť Salanci – LMS s.r.o. a spoločnosť AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o. popreli autentickosť faktúr, na ktorých si žalobca uplatnil právo na odpočítanie dane a rovnako popreli vykonanie služieb prostredníctvom týchto faktúr. V danom prípade tak neobstojí námietka žalobcu, že boli skúmané reťazce tak ako to uvádza v podanej žalobe. Správca dane a ani žalovaný neskúmali daňový podvod alebo zneužitie práva, ale výlučne splnenie hmotnoprávnych podmienok, a preto je žalobná argumentácia žalobcu v tejto časti nesprávna a pre predmetnú vec irelevantná.

35. Vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu, prvostupňového rozhodnutia a napadnutého rozhodnutia možno konštatovať, že správca dane a žalovaný nepochybní, riadne zistili skutkový stav a vec správne právne posúdili. Ako spoločnosť Salanci – LMS s.r.o., tak aj spoločnosť AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o. (resp. ich konatelia) popreli akúkoľvek spoluprácu so žalobcom, popreli vystavenie

faktúr, na podklade ktorých si žalobca uplatnil právo na odpočítanie dane a dokonca uviedli, že žalobcu vôbec nepoznajú. Na preukázanie opaku, napriek výzve správcu dane na vyjadrenie sa k zistením skutočnostiam, žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazy.

36. Aj vo vzťahu k vyššie uvedenému tak neobstojí žalobná námietka žalobcu, spočívajúca v tvrdení, že správca dane neprihliadal na všetko, čo vykonaným dokazovaním vyšlo najavo. Naopak, správca dane, na rozdiel od žalobcu, vykonal rozsiahle dokazovanie, ktoré smerovalo práve k tomu, aby sa zistilo, či žalobca splnil hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane.

37. Žalobca bol vo vzťahu k daňovej kontrole pasívny a žiadnym spôsobom nepreukázal splnenie hmotnoprávnych podmienok. Bol to práve žalobca, ktorý bol povinný v prípade, ak si uplatnil právo na odpočítanie dane, preukázať skutočnosti, ktorými by potvrdil kumulatívne splnenie hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane. To sa však nestalo a žalobca následne ani žiadnym spôsobom nevyvrátil pochybnosti správcu dane, ktoré v rámci daňovej kontroly vyšli najavo. V rámci daňovej kontroly podľa názoru správneho súdu (i) nebola preukázaná existencia zdaniteľného plnenia, kedy deklarovaní dodávatelia popreli dodanie služby pre žalobcu a (ii) nebolo preukázané dodanie deklarovaným dodávateľom, kedy deklarovaní dodávatelia popreli dodanie služby pre žalobcu a uviedli, že žalobcu ani nepoznajú. Neboli tak kumulatívne splnené hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane.

38. S odkazom na vyššie uvedené je tak nedôvodná námietka žalobcu, že konatelia dodávateľov vedeli, vedieť mohli alebo vedieť mali o priznaniach a kontrolných výkazoch. Dodávatelia výslovne popreli spoluprácu so žalobcom a dodanie služieb, a opak nebol žalobcom preukázaný. Dodávatelia uviedli, že nie sú majiteľmi bankových účtov uvedených na deklarovaných faktúrach. Samozrejme, správny súd súhlasí, že je bežnou praxou, že na faktúre sú pri rôznych úverových produktoch uvedené iné účty, avšak v uvedenom prípade žalobca nijako neobjasnil kto je skutočným majiteľom bankových účtov a v akom vzťahu je k žalobcovi. Navyiac, uvedenie účtu a zaplatenie faktúry je formálnou podmienkou, ktorej splnenie však pri nespĺnení ďalších hmotnoprávnych podmienok, nemá vplyv na nepriznanie práva na odpočítania dane.

39. Žalobca ďalej v podanej žalobe cituje ustanovenia príslušných právnych predpisov, cituje ním vybranú judikatúru a prezentuje všeobecné tvrdenia, bez konkrétnej špecifikácie vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu a postupu správcu dane, resp. žalovaného. Z tejto časti žaloby nie je zrejmé, v čom konkrétne (teda na základe akých konkrétnych právnych a skutkových dôvodov) žalobca považuje napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie za nezákonné. Žalobná námietka však musí spĺňať určitú mieru konkretizácie, aby správny súd mohol vôbec pristúpiť k súdnemu prieskumu. Keďže žalobca v žalobe len citoval vybrané ustanovenia právnych predpisov a judikatúru, správny súd vyhodnotil túto časť žaloby ako všeobecnú a nekonkrétnu. Bolo povinnosťou žalobcu, aby vznesené námietky dostatočne konkretizoval, a tým umožnil správnenému súdu prieskum napadnutého rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia v kontexte uplatnených žalobných bodov. Ak tak žalobca nevykonal, nesie bremeno neúspechu žaloby, pretože správny súd nie je oprávnený a ani povinný vyhľadávať žalobné dôvody za žalobcu.

40. Žalobca následne poukázal na to, že v prvostupňovom rozhodnutí správcu dane konštatuje skutočnosť, že licencie účtovného programu, v ktorom boli vystavené faktúry spoločnosti Salanci – LMS s.r.o., zakúpila fyzická osoba – E. F.. Žalovaný podľa žalobcu nevyhodnotil predmetnú skutočnosť v súlade s daňovým poriadkom, ako aj v kontexte odvolacej námietky, aké konkrétne zákonné ustanovenia žalobca porušil, s ktorou sa tiež žalovaný dostatočne nevysporiadal, čo malo mať za následok nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Správny súd i túto žalobnú námietku posúdil ako nedôvodnú, pretože žalobca neuviedol, v čom konkrétne došlo k porušeniu práv žalobcu. Ako vyplýva z prvostupňového rozhodnutia, správca dane konštatoval, že zamestnanci správcu dane nahliadli do spisu a zistili, že vlastníkom licencie k účtovnému programu bol E. F., ktorý bol účtovníkom spoločnosti Salanci – LMS s.r.o. Z uvedeného konštatovania nemožno vyvodit' nič, čo by smerovalo k porušeniu práv žalobcu, pretože v tejto časti prvostupňového rozhodnutia nebolo zámerom správcu dane popísať určité pochybenie žalobcu, ale len opísať zistený skutkový stav.

41. Vychádzajúc z uvedeného správny súd pri preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím nezistil, že by sa príslušné daňové orgány pri svojom rozhodovaní odchýlili

od relevantných zákonných ustanovení. Podľa názoru správneho súdu správca dane ako aj žalovaný svoje rozhodnutie založili na riadne zistenom skutkovom stave a vec po právnej stránke správne vyhodnotili, aplikovali príslušné zákonné ustanovenia a rozhodnutie dostatočne odôvodnili. Žalovaný sa dostatočne vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu. S odkazom na uvedené, ako aj s odkazom na obsah administratívneho spisu, správny súd nemôže konštatovať, že by správca dane akýmkoľvek neprípustným spôsobom zaťažoval žalobcu preukazovaním takých skutočností, na ktoré by nemal dosah. Jednotlivé zistenia správcu dane týkajúce sa dodávateľov – spoločnosti Salanci – LMS s.r.o. a spoločnosti AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o. boli pritom logicky vedené snahou o čo najúplnejšie zistenie skutočného stavu veci so zreteľom na preverenie dodávateľov žalobcu a s tým spojenej existencie poskytnutia služieb, pri ktorých si žalobca uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty. S poukazom na uvedené správny súd nemal pochybnosti o správnosti postupu daňových orgánov, dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, a preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

42. O práve na náhradu trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP tak, že aj napriek úspechu žalovaného v konaní mu právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

43. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť do 30 dní od jeho doručenia, na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.